



เล่มที่ ๕๑

จดหมายเหตุ (๑)

ชุมทรัพย์คือบุญนั้น สามารถให้สมบัติที่ใครทุกอย่างได้
มนุษย์และเทวดาทั้งหลายปรารถนาผลใด
ผลทั้งปวงย่อมได้ด้วยบุญนิธินั้น



กิเลส กรรม วิบาก คือการเวียนวนของวัฏจักรชีวิต ตราบใดที่บุญบารมีของเรายังไม่เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ เราก็ต้อง ผจญกับกิเลส มีกรรม และวิบากเป็นผลกันต่อไป หนทางของ ชีวิตจะยืดยาวไม่มีที่สิ้นสุด ไม่รู้เบื้องต้น ท่ามกลางและเบื้องปลาย ว่าจะสิ้นสุดเมื่อไร หากเกิดมาแล้วไม่มีเป้าหมาย ชีวิตก็จะยิ่ง ไม่ปลอดภัย ดังนั้นการมีเป้าหมายชัดเจนว่า เราเกิดมาสร้างบารมี จึงเป็นเหมือนเกราะแก้วที่ป้องกันภัยให้กับเรา เมื่อเรามีค่านี้อยู่ ในใจตลอดเวลา วิกฤติทุกอย่างที่เกิดขึ้น จะเป็นโอกาสแห่งการ สร้างบารมี ทุกลมหายใจเข้าออกของเราจะมีคุณค่า วันเวลาที่ ผ่านไปจะมีแต่บุญกุศล เราจะมีความสุขสมหวังในชีวิต

พระลัมมะลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน นิธิกัณทสูตร ความว่า

“เอส เทวมนุสฺसानํ สพุพปามทโท นิธิ

ยํ ยํ เทวาภิปฺภูเจเนติ สพุพเพเตน ลพฺภติ

ขุมทรัพย์คือบุญนั้น สามารถให้สมบัติที่น่าใคร่ทุกอย่าง ได้ มนุษย์และเทวดาทั้งหลายปรารถนาผลใด ผลทั้งปวง ย่อมได้ด้วยบุญนิธินั้น”

อานุภาพของบุญนั้นไม่มีประมาณ สิ่งที่ถูกชนคน ธรรมดาคิดว่าเป็นสิ่งที่เหลือวิสัย แต่สำหรับผู้มีบุญแล้ว ในใจ คิดอยู่อย่างเดียวว่า เป็นไปได้ ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ ถ้าบุญ



เส้นทางจอมปราชญ์ (๑)

๔๔๓

เรามากพอ และใจเราต้องการให้เป็นอย่างนั้น เหมือนพระบรม-
โพธิสัตว์ในอดีต ที่ท่านดำรงมั่นอยู่ในการสั่งสมคุณงามความดี
ทำให้พลิกผันชีวิตจากปุถุชนคนธรรมดา มาเป็นพระบรมศาสดา
ของเราได้ หรือเหล่าพระอริยสาวก ล้วนสมปรารถนาที่ตั้งใจไว้
ก็ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศลที่ไม่มีประมาณ ดังนั้นทุกคนอย่าดูเบา
ในบุญแม้เพียงเล็กน้อย เมื่อเราทุ่มเทใจทำด้วยจิตใจผ่องใส ผล
แห่งบุญนั้นมีผลไม่น้อย ดังเช่นเส้นทางของสองจอมปราชญ์ใน
พระพุทธศาสนา ผู้ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นผู้ทรงภูมิปัญญามหาศาล

หลังพุทธปรินิพพานประมาณ ๕๐๐ ปี สองจอมปราชญ์นี้
ได้ตั้งใจวชอุทิศชีวิตในพระพุทธศาสนา แต่ทางมาแห่งมหา
ปัญญาที่เกิดขึ้นกับท่านนั้น เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ในอานุภาพของ
บุญอย่างยิ่ง เพราะว่าท่านได้สร้างบุญไว้ในพระพุทธศาสนา
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ผลแห่งบุญเกิดขึ้นอย่างอัศจรรย์ บุคคล
สองท่านนี้คือ พระนาคเสนกับพระยามิลินท์ พระนาคเสนเป็น
พระภิกษุผู้เรืองปัญญา พระยามิลินท์ก็เป็นพระราชเจ้าปัญญา
เช่นกัน ท่านทั้งสองเคยมีอดีตร่วมกัน

*ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า กัสสปะ
ครั้งนั้น มีพระภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งท่านเป็นผู้ที่มีศัลยาจารย์ตรงดงาม

*มิลินทปัญหา (ฉบับแปลโดย ปุ้ย แสงฉาย)

ตอนเช้าท่านจะลุกขึ้นมากวาดลานวิหาร ลานเจดีย์ และที่พัทสงฆ์ กวาดไปใจท่านก็ตรึงระลึกรู้ถึงพระพุทธรูป ในใจมีแต่พระพุทธรูปเจ้าเป็นอารมณ์ กวาดเสร็จรวมหยากเยื่อไว้เป็นกอง เรียกสามเณรลูกศิษย์ของตัวเอง ให้สามเณรช่วยนำเอาขยะที่ท่านกวาดกองไว้ไปทิ้ง

สามเณรเองเนื่องจากยังเป็นเด็ก ก็ซุกซนบ้างเป็นธรรมดา ได้ยินเสียงพระอาจารย์เรียกอย่างนั้นทำเป็นไม่ได้ยิน ยังนั่งเฉย ไม่กระตือรือร้นชวนขวยทำตามคำสั่งของพระอาจารย์ แม้เรียกถึง ๓ ครั้ง สามเณรก็ยังนั่งเฉยเหมือนเดิม ท่านเกรงว่าสามเณรลูกศิษย์จะพลาดจากการได้บุญกุศลจึงเอาไม้ตีพร้อมดุด่าทำไมจึงว่ายากนักหนา สามเณรถูกไม้เรียวก็ร้องไห้ วิ่งไปอย่างรวดเร็ว ขนเอาหยากเยื่อที่พระอาจารย์กวาดรวมกันไว้ไปทิ้งมือสองข้างกอบขยะต่างๆ ที่น้ำตาอาบแก้ม แต่สามเณรนี้เป็นผู้มีปัญญา ไม่ดูถูกว่าบุญนั้นเพียงเล็กน้อย ครั้นขนกองหยากเยื่อจากลานพระเจดีย์ไปทิ้งแล้ว เกิดความปิติในบุญที่ตัวเองได้ทำ จึงตั้งความปรารถนาในใจอย่างแรงกล้าว่า

ขอบุญกุศลที่ข้าพเจ้ากอบเอาหยากเยื่อออกจากลานพระเจดีย์ ทำพระเจดีย์ให้สะอาดดูน่าเลื่อมใสนี้ ไม่ว่าตัวข้าพเจ้าจะไปเกิดในภพภูมิใดๆ ขอให้ข้าพเจ้ามีเดชมีอานุภาพแผ่ไพศาล



เส้นทางจอมปราชญ์ (๑)

๔๔๕

ดูแสงสว่างแห่งพระอาทิตย์ยามเที่ยงวัน จนกว่าจะได้บรรลุ
มรรคผลนิพพาน คุณะเด็กอายุไม่กี่ขวบ แต่รู้จักคิด รู้จักอธิษฐาน
เห็นดวงอาทิตย์ยังสามารถเอามาเป็นเหตุแห่งการอธิษฐานได้
ไม่ธรรมดา หลังจากอธิษฐานแล้ว ลงสรงน้ำในแม่น้ำ ชำระ
ร่างกายให้สะอาด ดำผุดดำว่ายอยู่กลางแม่น้ำที่เป็นระลอก
คลื่นลูกแล้วลูกเล่า เห็นและเกิดปัญญา ประรณามีปัญญาที่
เฉลียวฉลาดไม่รู้สิ้นสุดเหมือนคลื่นในแม่น้ำ แล้วสามเณรน้อย
ก็ยกมือขึ้นจบศรัทธา ตั้งความปรารถนาย้าลงไปอีกว่า

ด้วยบุญกุศลที่ตัวของข้าพเจ้านี้ทำตามคำของพระ-
อาจารย์ ตัวท่านเองปรารถนาให้ตัวของลูกศิษย์ได้ดี จึงบังคับ
ให้ทำบุญกุศล บุญเกิดมากมายเพียงไรก็ตาม トラบใดที่ยัง
เวียนว่ายตายเกิด ขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่มีปัญญา เหมือนกระแส
คลื่นในแม่น้ำที่ไม่รู้จักหมดจักสิ้น จนกว่าจะบรรลุมรรคผลนิพพาน

ในขณะเดียวกันนั้น ฝ่ายพระภิกษุที่เป็นอาจารย์ หลังจาก
ที่เอาไม้กวาดเก็บเข้าที่เรียบร้อยก็เดินมายังท่าน้ำ เพื่อจะสรงน้ำ
ชำระร่างกาย ได้ยินคำที่สามเณรอธิษฐาน จึงฉงนใจคิดว่า
ความปรารถนาของลูกศิษย์เราจะสำเร็จได้แน่นอนด้วยอำนาจ
แห่งบุญกุศล ตัวเราเองควรที่จะตั้งความปรารถนาไว้บ้าง จึง
พนมมือขึ้นระลึกถึงบุญกุศลที่ทำไป ตั้งจิตอธิษฐานว่า ถ้า

ข้าพเจ้ายังไม่บรรลुความสิ้นไปแห่งกิเลสอาสวะตราบใด จะไปเกิดในภพใดก็ดี สามเณรขอมิปัญญาเหมือนสายน้ำในท้องนที ข้าพเจ้านี้ขอให้มิปัญญาเหมือนฝั่งแห่งสมุทร แม้สามเณรไปเกิดพบปะกับข้าพเจ้าในภพชาติใดๆจะไต่ถามปัญหายากแค้นแสนเข็ญเพียงไหน ก็ขอให้ข้าพเจ้าแก้ปัญหาให้ได้ทุกถ้อยกระทงความ ด้วยอานิสงส์ที่ข้าพเจ้ากวาด และใช้สามเณรให้อาหยากเยื่อเททิ้งนอกลานพระเจดีย์ในครั้งนี้

พระอาจารย์กับลูกศิษย์ได้เวียนว้ายตายเกิดอยู่ในมนุษย์และสวรรค์ถึงหนึ่งพุทธันดร ครั้นล่วงเลยมาถึงยุคของพวกเรา ขณะที่สมเด็จพระบรมศาสดาจะเสด็จเข้าสู่อุายตนนิพพาน ได้ตรัสพยากรณ์ไว้ล่วงหน้าว่า เมื่อตถาคตปรินิพพานล่วงไป ๕๐๐ ปี จะมีพระภิกษุองค์หนึ่งชื่อว่า นาคเสน จะมาแก้ปัญหาของพระยามิลินท์ผู้ทรงภูมิปัญญาอย่างไม่มีประมาณ

ครั้นพระศาสดาล่วงมาตามพุทธทำนาย ฝ่ายสามเณรนั้นได้บังเกิดเป็นบรมกษัตริย์พระนามว่า พระยามิลินท์ครองราชย์อยู่ในเมืองสาครละ มิปัญญาเฉลียวฉลาดด้วยอานุภาพของบุญในครั้งนั้น แตกฉานในศาสตร์ทุกๆ ศาสตร์ ศึกษาหลักธรรมก็รู้รอบรู้ลึก พระยามิลินท์นั้นมีไหวพริบปฏิภาณปรากฏขจรกระจายไปทุกเขตคาม ไม่มีผู้ใดเปรียบเทียบได้ ทรงภูมิปัญญากว่า



เส้นทางจอมปราชญ์ (๑)

๔๔๓

ชนทั้งปวงในชมพูทวีป ท่านจะประกอบด้วยบุญ ๓ อย่าง คือ ๑. ประกอบด้วยไหวพริบปฏิภาณ ๒. ประกอบด้วยกำลังรீพลพหลโยธิน และสุดท้าย ๓. ประกอบด้วยโมคคัลลียสมบัติเป็นอันมาก

สิ่งเหล่านี้บังเกิดขึ้นด้วยอานุภาพบุญที่เอาชยะไปทิ้งเมื่อเรานึกถึงบุญแล้วอธิษฐาน บุญหนุนนำชีวิตของพระยามิลินท์จากสามเณรจอมชุกชน กลายมาเป็นจอมปราชญ์ที่ชาวโลกครั่นคร้าม วันดีคืนดี ก็เสด็จไปไต่ถามปัญหากับครูบาอาจารย์ที่มีชื่อเสียงในยุคนั้น ยกตัวอย่างเช่น วันหนึ่งท่านเสด็จไปถามพระภิกษุว่า “มหาปฐพีนี้รองรับสัตว์โลกไว้ แล้วเหตุใดจึงให้สัตว์โลกไปตกนรกอเวจี ทำไมมหาปฐพีจึงรองรับไม่ได้” คนโดนถามนี่อึ้งไปเลย ไม่รู้ว่าจะแก้ไขอย่างไร ใครได้ยินชื่อก็ไม่ปรารถนาจะพบหน้า ต่างหลบหน้าหลบตา ทำให้เมืองของท่านว่างเปล่าจากเหล่าผู้รู้ถึง ๑๒ ปี ในที่สุดไม่มีนักปราชญ์อยู่ให้ถามปัญหา พระอรหันต์จึงต้องไปเชิญมหาเสนเทพบุตรลงมาเกิดเพื่อที่จะมาปกป้องหมู่พระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนาจากวาตะของพระยามิลินท์

นาเสนเทพบุตรลงมาเกิดเป็นมนุษย์อยู่ในตระกูลพราหมณ์ กว่าจะออกบวชได้ยากเย็นแสนเข็ญ เนื่องจากพ่อแม่

ไม่ได้ศรัทธาในพระพุทธศาสนา แต่ด้วยอานุภาพของความเพียรของพระอรหันต์ท่านจึงสามารถนำนาคเสนกุมารออกบวชได้ เมื่อออกบวชเท่านั้น ก็ฉวยแววของจอมปราชญ์ทันที ครูบา-อาจารย์สอนอะไร นาคเสนสามเณรรู้แจ้งแทงตลอดหมดใน ศาสตร์ทุกศาสตร์ ธรรมะทุกบททุกตอน ทรงจำได้หมด ด้วยอานุภาพของบุญที่สร้างไว้ในอดีต หนทางของสองจอมปราชญ์ มาพบเจอกัน ทำให้เกิดตำนานอันเป็นอมตะในวงการพระพุทธศาสนา ส่วนเรื่องราวจะเป็นอย่างไร หลวงพ่อจะทยอยนำมาเล่าให้พวกเราฟังเป็นตอนๆ ไป

เรื่องของบุญนั้นเป็นเรื่องสำคัญสำหรับชีวิตของเรา บุญที่เราทำ กรรมที่เราสร้าง เป็นเหมือนเงาตามตัวเราไปทุกหนทุกแห่ง เวลาทำบุญอะไรก็ตาม ให้รู้จักอธิษฐาน อย่างนี้เรียกว่าหาบุญได้ใช้บุญเป็น แล้วเอาบุญนี้ทำบุญต่อบุญยิ่งๆ ขึ้นไป ชีวิตเราจะได้ประสบแต่ความสุขความสำเร็จสมหวัง จะอธิษฐานอะไรก็ตาม อย่าลืมอธิษฐานให้เข้าถึงพระธรรมกาย ให้ได้ศึกษาวิชชาธรรมกายไปทุกภพทุกชาติ จะได้รู้แจ้งเห็นจริง ในเรื่องราวของตัวเอง ทำอัสวกิเลสให้หมดสิ้นไป แล้วพวกเราทุกคนจะสมหวังในชีวิตอย่างแน่นอน

